

POSTANOWIENIE

28 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 28 marca 2025 r. w Warszawie
w sprawie ze skargi T.Z.

z udziałem J.B., K.D., P.D., E.G., J.G., B.K., A.K.1, Z.K., A.K.2, R.K., A.K.3, B.L.,
M.L., B.M., R.M., A.P., I.P., J.P., M.P.1, M.P.2, T.P., J.R., Z.R., A.S., K.T., G.T.,
K.U., H.W., W.W., M.W. i I.Z.

o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym
postanowieniem Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 9 maja 1984 r., sygn. akt I
Ns 339/84,

na skutek skargi kasacyjnej P.D.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Rzeszowie
z 21 lutego 2023 r., V Ca 64/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Uczestnik P.D. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Rzeszowie, którym oddalono jego apelację w sprawie ze skargi T.Z. o wznowienie postępowania o uregulowanie własności nieruchomości zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego w Rzeszowie z 9 maja 1984 r., I Ns 339/84, prowadzonej z udziałem także innych uczestników.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał oczywistą zasadność skargi. Uzasadnienie w tym przedmiocie uczestnik przedstawił (na skutek wezwania do uzupełnienia braków skargi) w odrębnym piśmie. Ograniczyło się ono do powtórzenia (nieznacznie jedynie zmodyfikowanych) zarzutów skargi i wskazania, że dostrzegane przez skarżącego naruszenia prawa materialnego oraz przepisów postępowania świadczą o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (zob. postanowienie SN z 5 września 2008 r., I CZ 64/08).

Do przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie wskazanej przyczyny kasacyjnej nie jest wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd drugiej instancji. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. mowa bowiem o oczywistej zasadności skargi, a nie o trafności zarzutu. Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny zatem jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (zob. postanowienie SN z 10 maja 2019 r., I CSK 768/18).

Uzasadnienie wniosku uczestnika wymaganiom tym nie odpowiada i zasadniczo sprowadza się w istocie do powtórzenia zawartości treściowej zarzutów kasacyjnych. Skarżący nie przedstawił argumentacji koniecznej przy powołaniu się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zdolnej do przekonania o "oczywistej" zasadności skargi. Wspierający to stanowisko ogólny wywód nie zawiera argumentacji jurydycznej, która mogłaby świadczyć o występowaniu w sprawie omawianej przyczyny kasacyjnej, lecz obejmuje zestawienie zastrzeżeń co do toku postępowania i poglądu prawnego przedstawionego przez Sąd drugiej instancji. Zaprezentowane przez skarżącego motywy nie świadczą jednak o oczywistej zasadności wywiedzionej w sprawie

skargi kasacyjnej, a w konsekwencji nie uzasadniają przyjęcia tej skargi do rozpoznania.

Wypada przy tym odnotować, że najpoważniejsze zastrzeżenia uczestnika, dotyczące się tego, że wywiedziona w sprawie skarga o wznowienie postępowania złożona została po upływie terminu do jej wniesienia, nie odpowiadają ustaleniom faktycznym Sądu drugiej instancji. Skarżący twierdzi bowiem, że o podstawach do wniesienia skargi wiedział już poprzednik prawny T.Z. Tymczasem Sąd Okręgowy szeroko wyjaśnił, dlaczego teza ta nie została przez niego podzielona (s. 17 uzasadnienia zaskarżonego postanowienia).

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania. O kosztach nie orzeczono, gdyż stosowny wniosek został w sprawie zgłoszony wyłącznie na wypadek oddalenia skargi, a nie: odmowy przyjęcia jej do rozpoznania.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

Beata Janiszewska

[SOP]

[r.g.]